

saadanne Politibestemmelser bør kunne fastsættes administrativt eller skulle forbeholdes Lovgivningsmagtens Afgjørelse, men Et af To synes dog at maatte være Tilfældet, enten det Ene eller det Andet. Efter den foreliggende Paragraf ere imidlertid enten begge Dele Tilfældet eller ingen af Delene; det er en Smagssag, hvad man vil kalde det. Jeg har rigtignok under Forhandlingerne i det andet Thing fundet en Bemærkning om, at der ikke skulde være noget særligt Mærkeligt ved dette Forhold, idet det kun skulde være det Samme, som finder Sted ved provisoriske Love. Det skulde være en Bestemmelse om, at Indenrigsministeren kan give en provisorisk Lov, som senere skal forelægges Rigsdagen til Godkendelse. Dette er nu forsaavidt mindre rigtigt, som der jo her ikke bliver Tale om en provisorisk Lov, thi en saadan gives af Kongen, men Politireglementet skal udfærdiges af Indenrigsministeren, og medens en provisorisk Lov er noget Extraordinært, som efter Grundloven kun kan gives, naar paatrængende Omstændigheder ere til Stede, skulde dette Reglement gives for et ordinært Forhold. Men dette vil jeg lade ligge. Jeg skal kun, naar man vil fastholde Righeden med en provisorisk Lov, gjøre opmærksom paa, at Forslaget da kommer til at gaa ud paa, at Rigsdagen skal vedtage en Lov om, at Indenrigsministeren senere skal give en provisorisk Lov, som saa atter skal gjøres til Gjenstand for Vedtagelse ved Lov eller maaste Forkastelse af Rigsdagen. Det vilde dog være en besynderlig Fremgangsmaade. Ser man altsaa nærmere paa Lovforslaget, viser det sig, at de fleste Bestemmelser henvises til Behandling ved senere Lov. Man kan skjelve mellem de Dele af Regjeringsforslaget, der have fundet Folkethingets Billigelse, de ere gjorte til Gjenstand for det foreliggende Lovforslag, nemlig Bestemmelserne om en fælles Forvaltning for Statsbanerne og om den delte Linieforvaltning, og paa den anden Side de Partier, hvor det andet Thing ikke har ment at kunne følge Regjeringsforslaget, for deres Vedkommende har man henvist den hele Ordning til fremtidig Lov. Der bliver kun et Punkt tilbage, nemlig det, der indeholdes i Regjeringsforslagets § 9 og i § 7 af det fra Folkethinget oversendte Forslag, nemlig Bestemmelsen om, at der, som det i Regjeringsforslaget hedder, paa de aarlige Finantslove optages en kalkulatorisk Beregning over de Indtægter og Udgifter, der antages at ville fremkomme ved Driften og Vedligeholdelsen af Statsbanerne med Tilbehør i det paagældende Finantsaar, hvilken Bestemmelse efter Folkethingets Forslag

skal forandres derhen, at der paa de aarlige Finantslove optages Overflæg over Indtægter og Udgifter ved Driften og Vedligeholdelsen af Statsbanerne med Tilbehør i det paagældende Finantsaar. Denne Forandring staar imidlertid i den reneste Forbindelse med de Spørgsmaal, der ere udfundte til senere Lovbehandling. Hvis man nemlig tænkte sig Regjeringsforslaget vedtaget, at det altsaa væsentlig var lagt i Regjeringens Haand at bestemme Antallet af de Funktionærer, der i det enkelte Dieblik skulde beskæftiges, deres Lønninger osv., vilde det følge af sig selv, at Overflæget paa Finantsloven kun kunde være af en kalkulatorisk Karakter, men hvis Folkethingets Forslag gik igennem, var der Intet til Hinder for at optage et mere specificeret Overflæg paa Finantsloven. Ser jeg altsaa bort fra denne Bestemmelse, der staar i meget nøie Forbindelse med de Bestemmelser, der i det andet Thing ere henvisne til Behandling ved senere Lov, er, udenfor det, hvorom Folkethinget har været enigt med Regjeringen, Alt blevet henvist af Folkethinget til senere Lov. Man kan derfor for saa vidt sige, at dette Lovforslag kun er et Forslag til Lov om fremtidige Love om Bestyrelsen af Statsbanerne. Dette var den første Mærkelighed, jeg har fundet ved dette Lovforslag, Noget, hvorpaa jeg ikke tror, at man har noget tidligere Exempel. Der er dernæst en anden Mærkelighed, hvorpaa jeg maa henlede det høie Things Opmærksomhed; den angaar et Punkt af en overordentlig indgribende Betjødning for dette Thing. Jeg siger herved til Bestemmelserne om, at den senere Ordning ved Lov tildels skal ske gennem Finantslovene og paa enkelte Punkter udelukkende ved Finantslovene. Dette gjaelder saaledes først de 11 kongelige Embedsmænds Lønningsforhold. Deres Lønninger skulle efter Folkethingets Forslag vel bestemmes ved Lov, men indtil denne Lov er udkommen, skulle de fastsættes ved den aarlige Finantslov. Jeg anser det for givet, at dette er Noget, som Landstinget aldrig vil kunne gaa ind paa, thi det strider imod det Princip, som dette Thing ved tidligere Leiligheder med stor Styrke har forfægtet og sat igennem overfor det andet Thing, nemlig at der ikke paa de aarlige Finantslove skal kunne normeres Lønninger for kongelige Embedsmænd. Det er som bekendt et Strids-spørgsmaal, der var oppe, da Retsbetjentene gik over til at være fastlønnede Embedsmænd i Stedet for at lønnes med Sportler. Spørgsmaalet blev da, som berørt for en Maanedstid siden i dette Thing, afgjort i Favør af Landstingets Mening. Nu vil